

LBRIS

We know
books

FLORINA ILIS

**CINCI NORI COLORAȚI
PE CERUL DE RĂSĂRIT**

Roman

Ediția a doua, revăzută

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2025

Cuprins

Primul	9
I	11
Al doilea	81
II	83
Al treilea	107
III	109
Al patrulea	139
IV	141
Al cincilea	159

I

暁ばかり

うきものはなし¹

Dacă ar fi să-mi închipui o țară ai cărei locuitori să posede o înclinație specială pentru a observa frumusețea efemeră a lucrurilor și, cu un simț artistic înnăscut, s-o surprindă în forme simple, desăvârșite, de-a lungul întregii lor vieți, o țară unde se crede că natura și obiectele au propriul suflet care se manifestă, adeseori, misterios, inoportun și înspăimântător, deopotrivă, în lumea oamenilor, atunci numele închipuit al acelei țări nu ar fi altul decât Japonia. Și, în plus, dacă ar fi să-mi închipui cerul acelei țări și să-i dau o culoare potrivită cu reprezentarea ei, m-aș gândi la cerul gri care acoperă orașul Tōkyō asemeni unui clopot de aluminiu și, din când în când, la norii colorați și transparenți de pe cerul de răsărit.

De ce nu pot fi oamenii programe de computer, mă întreba Lili, pentru ca cineva ca tine să le poată modifica cu ușurință atunci când ceva nu merge și, reprogramându-le, să le confere o nouă existență?! Dacă aș fi unul dintre programele de computer pe care tu le crezi, îmi scria, ți-aș cere să schimbi toate datele problemei, să ștergi unele fișiere, să le înlocuiești cu altele, să-mi pui în loc de inimă, de pildă, un alt organ, poate ochiul, nasul, urechea sau limba, orice, numai să fie un simț care să mă avertizeze că dragostea face rău, că nu corespunde funcțiilor normale cu care ne trăim viața și, implicit, să mă ferească de atingerea ei. Dragă Lili, dacă realitatea ar fi fost unul dintre programele mele de computer, aș fi intervenit mai ales în configurația ei de bază și, dacă ar fi stat, într-adevăr, în puterea mea, n-aș fi permis, pentru nimic în lume, să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Dacă obiectele din jurul meu ar vorbi! Și să-mi spună

¹ „Nimic nu-mi e mai neplăcut / Decât ivirea zorilor”, în Fujiwara Teika, *op. cit.*, p. 52 („having seen the heartless / morning moon”, în Joshua S. Mostow, *op. cit.*).

ce s-a petrecut în această încăpere înaintea dispariției tale. Dar în Japonia toate obiectele vorbesc sau se exprimă într-o limbă care devine comprehensibilă de îndată ce zgomotele lumii se sting, întocmai ca în aceste clipe în care mă străduiesc să dau o nouă declarație, alta decât cele două pe care le-am semnat în fața anchetatorilor mei. Nu mi-e ușor, fiindcă gândurile mele, cu toată rațiunea și logica pe care încerc să le-o imprim, se izbesc mut și monoton de intensitatea tristeții înfipite în sufletul meu ca o arșiță.

Încerc să mă concentrez asupra obiectelor din jurul meu, să le fac să-mi vorbească și, prin puterea privirii cu care le fixează, să le smulg din muțenia inexpresivă în care le-a așezat ordinea intrinsecă și imuabilă a realității. Nu reușesc. Mă gândesc apoi la fularul pe care l-ai luat, după toate probabilitățile, la ultima ta incursiune în apartamentul meu. Ți-a plăcut întotdeauna acel fular de care, din rațiuni sentimentale, nu voiam să mă despart. Mă întreb de ce l-ai luat când eu, mai în glumă, mai în serios, refuzasem să ți-l ofer?! Cu siguranță ai vrut să-mi spui ceva, să-mi transmiți un fel de mesaj. Dar care?! Fularul roșu nu se află totuși printre obiectele găsite de poliție asupra cadavrului presupus a fi al tău. Singura probă semnificativă pentru domnul Haneda, șeful anchetei, o constituie un bilețel pe care se afla notat numărul meu de telefon. Acel număr de telefon a adus poliția la ușa mea, ofițerul care conducea ancheta invitându-mă politicos, dar rece, la secția de poliție. Așa l-am cunoscut pe domnul Haneda.

M-am dus la secția de poliție cu convingerea că trebuia să fie o greșeală, că, mai mult ca sigur, polițiștii găsiseră un cadavru care presupuneau, după anumite semnalmente, că ar putea fi al lui Lili. Când am ajuns acolo, am fost condus într-o încăpere rece în care, într-o curățenie impecabilă, sclipitoare, mirosind puternic a formol, se puteau vedea câteva sertare mari, de aluminiu, indicând existența câtorva lăzi frigorifice dispuse pe orizontală. Unul dintre polițiști a tras un sertar care, culisând ușor pe orizontală, a adus până la nivelul pieptului meu o targă deasupra căreia se distinge, sub un cearceaf alb, relief neregulat al unei forme umane. Domnul Haneda a ridicat cearceaful, invitându-mă din priviri să mă apropiu. Corpul gol, părăsit de suflet într-o încremenire de manechin de ipsos, m-a făcut să mă gândesc la o carcasă goală din care un demiurg răutăcios ștersese definitiv orice suflare. Expresia impenetrabilă cu care moartea se imprimase pe chipul fetei nu-mi oferea niciun indiciu asupra ultimelor ei clipe.

Oare cum murise? Incomunicabilul de care se izbea mintea mea în căutarea unui semn, oricât de vag, despre cea care fusese cândva o ființă vie îmi crea o stare ciudată de inconfort. Nu putea fi Lili! Ochii mei refuzau realitatea nudă din lada frigorifică, închipuirea mea argumentând cu amintirile vii pe care Lili le lăsase în sufletul meu. Nu, nu putea fi Lili! Poate era rusoaica. Și apoi, în seara jocului, Lili nu venise oare la competiție cu părul vopsit negru?! Femeia din ladă avea părul blond. În mintea mea se desfășurau, într-un vârtej cumplit, lucruri care nu se legau între ele. Atunci, ca și cum ar fi prevăzut logica defectuoasă a gândurilor mele, ofițerul de poliție a culisat lada frigorifică la locul ei, după care, cu gesturi calculate, a pornit un monitor instalat chiar deasupra lăzii. Pe ecran, într-o oarecare succesiune, s-au perindat imagini fotografice ale cadavrului, cu detalii ale capului, pieptului, mâinilor. Cadavrul fusese găsit în râul Sumida, în apropiere de Ryogokubashi. Nu fuseseră descoperite urme de violență, îmi explica ofițerul de poliție. Din cauza apei înghițite, trăsăturile feței, restul membrelor, abdomenul erau ușor umflate, dând întregului un aspect bizar, grotesc. Am tresărit vag la imaginea tatuajului de pe șoldul stâng. L-am recunoscut imediat, era un tatuaj reprezentând o ideogramă foarte veche, în scrierea *tensho*. Polițistul care era cu mine, observându-mi zăcănirea interioară, mi-a explicat vag, că acel semn identifica o anumită categorie de fete care făceau parte din aceeași organizație. Din păcate, îmi explica ofițerul, secretul era atât de bine păstrat, încât poliția nu reușise să afle prea multe lucruri. Se știa că acea organizație era una dintre cele mai selecte din domeniul plăcerilor, că marea majoritate a fetelor erau albe, vorbeau limbi străine și participau, de obicei, ca animatoare ale unor petreceri de lux, fie în lumea politică, fie în cea a finanțelor. Mi-am amintit de petrecerea de Crăciun unde o cunoscusem pe Lili. Polițistul care se ocupa de caz mi-a mai explicat că astfel de anchete nu duceau de obicei nicăieri, că lumea pe care o frecventau fetele era atât de exclusivistă, încât nici măcar organele de ordine, fără a avea dovezi de netăgăduit, nu puteau pătrunde în intimitatea ei. Astfel de dovezi nu apăreau însă niciodată. L-am întrebat pe ofițer cum ajunsese la mine, apoi acesta, conducându-mă în birou, mi-a arătat bilețelul scris de mâna mea. Acea bucată de hârtie, cu numărul meu de telefon, pusese poliția pe urmele mele. Dar mai erau și declarațiile mele despre dispariția lui Lili, pe care le dădusem cu câteva luni înainte. Domnul Haneda

făcuse o legătură între bilețele și declarațiile mele anterioare. Mă chemase să identific cadavrul și să închidă dosarul dispariției. Dacă, însă, presupunerile lui se dovedeau adevărate, atunci se comisese o crimă și urma să deschidă un nou dosar.

M-au reținut pentru declarație aproape două zile. Nu mai dădusem niciodată o declarație într-un caz de crimă. Lipsit de orice cunoștințe în domeniul sistemului judiciar japonez, am invocat, gândindu-mă la filmele polițiste americane, dreptul de a solicita un avocat. Dar cum realitatea nu corespunde condițiilor impuse de scenariile filmelor americane, domnul Haneda mi-a explicat cu seninătate că o simplă declarație la poliție nu prevede și nu necesită prezența unui avocat. M-au eliberat după ce nu au mai putut să scoată nimic de la mine, cerându-mi să nu părăsesc orașul și să rămân la dispoziția lor. Chiar a doua zi, la miezul nopții, domnul Haneda a dat buzna în apartamentul meu, fluturându-mi sub nas un ordin judecătoresc care îi dădea dreptul să-mi percheziționeze apartamentul. În timp ce subordonații săi își făceau datoria, luând amprente și deschizându-mi sertarele, domnul Haneda mi-a pus o serie de întrebări legate în special de activitatea mea de la firmă. S-a dovedit că știa mai multe despre calculatoare și roboți decât lăsa să se înțeleagă. Tot el coordona și ancheta de la Sala de Jocuri și, uzând de talentele lui, cizelate, după cum aveam să-mi dau seama, de lectura unor romane polițiste europene, încerca, cu ajutorul meu, să găsească un punct de legătură între cele două cazuri pe care le investiga. Deocamdată, singura verigă, fragilă, dar sigură, în tot acel univers de cioburi, eram eu. Un Raskolnikov fără vină, dar, cu certitudine, vinovat. S-a dovedit, de altfel, că domnul Haneda îl citise și pe Dostoievski. Convins că, uneori, calea spre aflarea adevărului era destul de anevoioasă, domnul Haneda înainta precaut, punându-mi întrebări banale, aparent nesemnificative, ocolind întrebările directe. În mod special, domnul Haneda era intrigat de ce nu declarasem niciodată la poliție că în apartamentul meu avuseseră loc câteva spargerii care vizau, în mod excepțional, informațiile din calculatorul meu. Nu am putut să-i dau nicio explicație plauzibilă.

După o noapte nedormită, epuizat de concentrarea de a răspunde tirului de întrebări strategice ale domnului Haneda, m-am prezentat a doua zi la firmă. Aici, șeful de personal mi-a dat de înțeles că mi se aprobase cererea de concediu, cerere pe care evident nu o făcusem, urându-mi politicos, dar cu vagă

nerăbdare, vacanță plăcută. După cum era de așteptat, nu a făcut nicio referire la motivele adevărate ale neobișnuitului concediu, deși sunt absolut convins că fusese informat despre reținerea mea la poliție. Eliberat subit de obligațiile de la firmă, m-am decis să caut singur răspunsuri. Ceva îmi spunea că dispariția ei din seara Jocului, chiar dacă orice logică a bunului-simț ar putea să-mi infirme această ipoteză, ar avea o anumită legătură cu pătrunderile clandestine în apartamentul meu și, în mod special, cu ultima dintre ele. Această premisă, verosimilă în exprimarea posibilităților cu care logica încearcă să dezlege misterele sau inexplicabilul, m-a pus mult pe gânduri. Am decis, fără nicio justificare rațională, că trebuia să încep cu lumea virtuală. O convingere, bazată mai degrabă pe o intuiție vagă decât pe o judecată fermă, îmi spunea că indiciile din lumea virtuală mă vor conduce spre ceea ce era bine tănuit în lumea reală. Am început, firesc, cu ideograma de pe șoldul stâng al cadavrului văzut la morgă. Memoria mea o înregistrase cu fidelitatea unui instantaneu fotografic. Am căutat-o cu febrilitate în toate dicționarele electronice de care dispuneam. După cum era de așteptat, nu apărea în niciunul dintre ele. Intuind că era vorba de o scriere foarte veche, datând din secolul al VIII-lea, am început s-o caut în dicționarele speciale pe care mi le procurasem de pe internet. Nu mi-a fost foarte greu s-o gășesc. Descoperirea semnificației acelei ideograme nu-mi servea însă la nimic, următorul pas dovedindu-se mult mai dificil decât mă așteptasem. Mulțimea de rezultate găsite pe site-uri, deși folosisem combinații diferite de cuvinte, ajutându-mă și de un program special de căutare încrucișată, mi-a domolit curând elanul, făcându-mă să-mi pierd cumpătul. Apoi, exasperat, dând curs unei vagi intuiții, am început să restrâng căutarea prin combinarea ideogramei cu denumirea genului de activitate de care îmi închipuiam că era legat simbolul semnelui de pe șoldul stâng al cadavrului. Așa cum prevăzusem, căutarea mea începea să dea roade, descoperirea unui site care părea să fie exact ceea ce căutam stârnindu-mi interesul și dorința de a merge mai departe. Accesul pe site-ul clubului era evident limitat la membri, pagina fiind *highly protected* împotriva oricărei spargerii. Am încercat șmecheriile obișnuite în asemenea cazuri, dar, după cum era de așteptat, nu funcționau. Trebuia să-mi pun mintea la contribuție. Eram absolut convins că accesul pe site funcționa după un algoritm ce avea la bază o anumită ierarhie, care, în mod logic, trebuia să se realizeze în trepte. Îmi închipuiam

că exista o clientelă permanentă care, în funcție de posibilitățile financiare sau de tipul de solicitare, avea un anumit mod de accesare în baza de date. Fără să stau prea mult pe gânduri, am mizat pe cinci. Am creat o structură cu cinci nivele de acces, fiecare nivel fiind prevăzut cu o intrare și cu o ieșire unică. Am dat fiecărui nivel o denumire aleatorie, utilizând denumirea celor cinci culori, roșu, albastru, portocaliu, negru și alb, denumire care să reprezinte o parolă independentă de acces. Realizând că într-o asemenea bază de date nu se intra cu ajutorul unei singure parole, am creat un acces suplimentar, numeric, exprimând seria ipotetică a unui număr de card. Acest card l-am prevăzut a funcționa ca o cartelă telefonică, codul PIN realizând logarea la structura de bază. M-am declarat *server client* și am lansat aplicația, apoi, asemeni pescarilor răbdători, mi-am întins plasele. Am așteptat. Între timp, am comandat mâncare de la un local din apropiere și, în timp ce sorbeam din bolul cu *miso shiru* și mă delectam cu *yakitori*, am vizionat pe DVD un *anime* celebru, *Rurouni Kenshin*. Trecuseră aproape două ore de când îmi întinsesem plasele, când un pește mare, după toate aparențele, mi-a căzut în mreajă. I-am luat urma, dar, dacă nu eram destul de atent, riscam să-l pierd și, în cel mai rău caz, să mă deconspir. Rezultatul a fost neașteptat și pentru mine: obținusem rapid o parolă și un număr de card, apoi, în timp optim, indetectabil, am ieșit din rețea. Am repetat același lucru de câteva ori, îndeajuns încât să-mi dau seama cum funcționa sistemul. Restul a fost floare la ureche. Intrasem în rețea cu un anumit scop: să obțin o listă a clienților lui Lili și, eventual, câteva adrese. Nu m-a surprins deloc să aflu că și rusoaica făcea parte din aceeași organizație cu Lili. Toate fișierele celor două fete fuseseră șterse, dar faptul că se păstrase un *director* Riri, după cum se scria în *katakana* numele lui Lili, mi-a fost extrem de util ca să pot începe reconstituirea unora dintre ele. În final, obținusem un film de câteva minute cu Lili, precum și adresele câtorva clienți care încercaseră s-o contacteze în zilele de dinaintea dispariției sale. Răspunsul primit de aceștia din partea firmei a fost invariabil: *indisponibilă momentan, vă rugăm să reveniți!* Atunci am dedus că și Lili trebuia să aibă o parolă de acces proprie la o bază de date personală și am încercat s-o reconstitui. Am rămas stupefiat de rezultat. Pe ecranul calculatorului mi se derula toată activitatea ei de la venirea în Japonia. Cât îmi dorisem să știu acele lucruri atunci când era cu

mine! Carnetul ei de bal se desfășura în fața ochilor mei, dar pe acel carnet eu nu figuram nicăieri. Acea constatare m-a făcut să mă simt ceva mai bine; așadar, Lili nu mă considerase un client – de fapt, n-o plătisem niciodată pentru *serviciile ei* –, în schimb, numele lui Ken era pretutindeni. Parcurgând agenda ei, realizăm că acesta dobândise cu timpul privilegiul unui fel de client permanent, restul relațiilor ei dispărând complet din *schedule*. Oare la cât se ridica suma cu care Ken obținea păstrarea acelui sublim privilegiu de client unic sau patron, contribuind substanțial și la bunăstarea clubului? Mi-ar fi fost ușor să ajung, odată pătruns în rețea, la registrele contabile ale firmei. Dar un simțământ de pudoare inexplicabilă m-a reținut să aflui.

Da, acum recunosc că mi-aș fi dorit ca realitatea să fi fost unul dintre programele de computer pe care le creez și să am posibilitatea să reconstitui în alți parametri configurația originală a realității, modificând-o acolo unde nu corespunde dorințelor și intereselor mele. La secția de poliție am semnat două declarații care conțin răspunsuri exacte la întrebările formulate cu acuratețe de către cei doi anchetatori. Ofițerul care conduce ancheta, domnul Haneda, este ferm convins de identitatea cadavrului și, în ceea ce mă privește, nu aș avea niciun motiv să-l contrazic. Prin declarația pe care am semnat-o, confirmând presupunerile polițiștilor – deși ceva îmi spunea că fata pe care o văzusem în lada frigorifică de la morga poliției nu era Lili –, am dat, fără să vreau, un alt curs realității. Treptat, pe parcursul orelor de anchetă, am început să mă văd în ochii polițiștilor sub forma unei ilustrații dintr-o carte de zoologie, reprezentând secțiunea transversală a unei insecte. Mă pusese ră la microscop și mă analizau cu un profesionalism care – sunt convins – corespundea întocmai cerințelor manualelor pentru anchetatori. Și, totuși, recitindu-mi declarațiile pe care, în final, le-am semnat, am înțeles un lucru care m-a uluit într-o asemenea măsură, încât aproape m-a cuprins amețeala... Cum aș putea descrie asta?! Faptele și evenimentele relatate acolo, cu o precizie temporală remarcabilă, tipic japoneză, nu spuneau practic nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Era ca și cum aș fi luat un obiect oarecare, sticla de vin francezesc de pe biroul meu, de exemplu, și aș fi început s-o descriu în cele mai mici amănunte, începând cu istoria ei, cu podgoriile de unde provine, mergând până la statisticile importurilor de vin francezesc în Japonia, dar acest lucru nu este, în esență, decât o descriere mai mult sau mai puțin exactă

a unui obiect static, posedând o serie de proprietăți date, neschimbabile. Așa arătau și declarațiile mele de la secția de poliție, ca o sticlă de vin francezesc căreia i-am descris forma, culoarea, calitatea, eticheta sau conținutul, fără să pot însă exprima în cuvinte natura senzațiilor pe care o dă acest vin gustându-l. Am înțeles însă că viața înseamnă altceva, că nu e o colecție de obiecte care pot fi descrise în termeni identici. Viața înseamnă schimbare, iar relațiile cauzale care formează structura lumii în care trăim nu pot fi descrise ca simple obiecte, ca o sticlă de vin francezesc despre care oricine poate afirma exact aceleași lucruri, cu un plus sau un minus de informație. Ceea ce vreau să spun este că o declarație la poliție, descriind fapte și evenimente concrete, întâmplate într-un timp oarecare, este incompletă și, în fond, nu poate duce la cunoașterea adevărului. De aceea cred că ar trebui să vorbesc *altfel* despre ceea ce s-a întâmplat, făcând, de pildă, nu o descriere exactă, obiectivă, a evenimentelor, ci spunând, mai degrabă, *o poveste*, fie ea aproximativă sau inexactă – fiindcă numai o poveste care să ne cuprindă pe mine, pe Lili, pe Ken și pe Kiyomi m-ar putea conduce la adevăratul sens pe care-l caut. Și așa începe cu începutul.

Pe Lili am cunoscut-o în decembrie la banchetul pe care firma l-a ținut chiar înainte de Crăciun, sărbătorind imensul succes al Q-Technology Park, desfășurat în Ginza. Acel moment al întâlnirii noastre nu l-aș schimba, însă, deși felul în care ne-am cunoscut, foarte obișnuit în Japonia pentru majoritatea bărbaților dornici să se simtă în largul lor, ar putea părea pentru mine, ca european, oarecum deplasat sau chiar stânjenitor. Imediat după încheierea discursurilor, Ken Takeuchi a venit la mine și mi-a șoptit, zâmbind conspirativ, că mă așteaptă o surpriză specială pentru petrecerea de după cocktailul oficial. Deși îmi propusesem inițial să mă retrag imediat după banchet, curios de surpriza lui Ken, m-am alăturat echipei la petrecerea restrânsă organizată într-un restaurant select din Ginza. Surpriza lui Ken era Lili. Printre fetele de companie angajate să întrețină atmosfera serii se găsea și Lili. Am mai întâlnit români în Japonia, ce-i drept destul de rar, dar într-un asemenea loc chiar nu mă așteptasem să dau de o româncă atât de frumoasă, îmbrăcată într-un costum sexi de Moș Crăciun. Ne-am înțeles foarte bine toată seara, am râs, am vorbit românește, ea îndeplinindu-și în tot acel timp și rolul precis pentru care fusese angajată. Împreună cu celelalte